

dringsforslag, som foreligger, bliver optaget i Loven; imidlertid tilstaaer jeg, at jeg heller ikke indseer, at det vil være til nogen egentlig Nytte. Det har gjentagende været fuldkomment overvejet, hvorvidt et saadant Tillæg burde indføres i Loven, eller ikke; men man har antaget, at det vilde være deels unødvendigt, deels fra Ministeriets Side inconsequent. Der vil nemlig ikke ved et saadant Tillæg udvirkes noget, hverken til at udvide den Bemyndigelse, som Indenrigsministeriet allerede har, eller til at vedligeholde den eller til at bringe den i factisk Anvendelse, hvor der kunde blive Spørgsmaal om den Bemyndigelse grunder sig paa ældre Bestemmelser, hvorved der blev tilstaaet tidligere Rentekammeret og nu Indenrigsministeriet Besejelse til at autorisere Landmaaleren til at fungere istedetfor Landinspecteuren; og dette er en almindelig Bemyndigelse, som ogsaa omfatter nærværende Forhold, og Sagen vil derfor ikke blive af anden Natur, hvad enten det foreslaaede Tillæg optages eller ikke. Det er ogsaa forekommet Ministeriet inconsequent, om man vilde optage et saadant Tillæg. Jeg skal nemlig gjøre den Bemærkning, at denne Sag allerede tidligere har været bragt under Overveielse af et meget sagkyndigt Medlem af Administrationen, nemlig Geheimeconferenceraad Collin, fra hvem der skrives sig et Forslag, der gaaer ud paa at forene Landinspecteurer og Landmaalere i een samlet Classe, og derhos forordne en ny fuldstændigere Examen for dem. Naar nu saadanne Forhandlinger atter ere optagne og ere under Ventilation, og saaledes den hele Forskjel, som nu er mellem disse to Classer, maa skee om føie Tid vil blive upraktisk, saa synes der kun at være liden Anledning til i Loven atter at skjelne imellem disse to Classer. Det vil heller ikke gjøre Noget til, at man skulde blive enten mere villig til at give denne Bemyndigelse, hvis Tillæget optages i Loven, eller knappere dermed, om det ikke bliver optaget; thi der forholder sig saa Henseende efter faste Regler, idet man nemlig giver Bemyndigelsen til Mand, til hvis Forretningsdygtighed man har Tillid. Jeg skal endnu blot tilføie, at Spørgsmaalet neppe er af stor praktisk Betydning, idet der ikke for Liden er noget stort

Antal af dygtige Landmaalere her i Landet, der egne sig til at fungere som Landinspecteurer. Denne Leilighed skal jeg benytte til at rette en Vittring i mit tidligere Foredrag, saaledes som jeg seer, det er optaget i Rigsdagstidenden. Der er nemlig anført, at der ere kun 5 Stiftslandinspecteurer, men der ere 7; men min Vittring gik kun ud paa at nævne dem, som efter deres Alder og Forlighed vare saaledes skikkede til at udføre saadanne Forretninger, at man kunde stole paa at have dem til Tjeneste. Det var ligeledes paa samme Maade, at jeg omtalte Landinspecteurerne; jeg sigtede nemlig til dem, som i Almindelighed pleie at udføre den Art Forretninger. Det Samme gjælder om Landmaalerne; der er vel et stort Antal Mænd, som have Landmaalerbestalling, men den største Deel af dem ere deels i en høj Alder, deels Militaire, deels indtraadte i ganske andre Stillinger, saa at de aldrig befattede sig med det Slags Forretninger. Dette har jeg troet at burde tilføie til Berigtigelse. Jeg skal iøvrigt henstille til det ærede Thing, om det vil optage dette Forslag eller ikke.

Dahl: I Anledning af det Endringsforslag, som foreligger, skal jeg alene tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, at ved tredje Behandling skal man, saavidt muligt, undgaae at stille Endringsforslag, med mindre de ere særdeles væsentlige eller betydningsfulde. Men dette forekommer mig ikke at gjælde om dette af de ærede Landsthingsmænd stillede Endringsforslag. For det Første troer jeg, at det ordentligviis ikke vil behøves, at Landmaaleren er tilstede i Retten; i det Høieste vil han kun behøve at være tilstede der, naar der er Proces; men ordentligviis vil han ikke behøve at være der. Jeg maa i den Anledning henholde mig til, hvad den næstforegaaende ærede Landsthingsmand (B. Jørgensen) udtalte. Endvidere forekommer det mig, at de Ord „en dertil bemyndiget Landmaaler“ ere noget tvetydige. Thi man kunde derved maafee tænke sig en til at foretage Forretninger ikke af Indenrigsministeriet, men af Parterne dertil bemyndiget Landmaaler, saa det synes mig ogsaa